העולם הבא

בעריכת לילי גלילי

מוזמנים משתתפים. אחד הקוראים מבין המשתתפים בשליחת חומר לעמוד זה יזכה מדי שבוע בשובע בפרס של 10 לירות. הזוכה בפרס השבוע הוא הקורא נחום לוי, גבעתיים.

גן עדן יהודי טוב אחד, שהגיע אחרי ימים ארוכים והרבה הרבה מעשים טובים לשמים, נלקח לסיור היכרות ממצה בכל המחלקות. באחת הפינות ראה אדם מבוגר, מגודל זקן ומכוער להחריד שרוע על ספה, ומתעלס עם יפהפיה פנטסטית. „זה גן עדן?" שאל את המלאך המלווה. „בשבילו זה גן עדן," היתה התשובה, „בשבילה זה גיהינום."

אני והקוסמוס

מנשה הסנדלר הוא אחד החברה הרציניים במשק. פעם שמרנו יחד. היה לילה יפה, זרוע כוכבים. „הביטי ל־שמיים," אמר לי, „תראי כמה כוכבים."

„המון," עניתי.

„כל זה," הוסיף, „זה הקוסמוס, שאין לו סוף."

„אה..."

„ובתוך כל זה," המשיך, „מערכת ה־שמש היא סתם כלום. וכדור הארץ במ־ערכת השמש מה הוא בכלל? ועכשיו תארי לעצמך, איזה מקום תופשת יש־ראל במפת כדור הארץ. הרי כל ברחש יכול לכסות אותה בירייקה."

„די נכון," אמרתי, והתכנסתי בפנים השיגל.

„ובארץ," הוסיף, „המשק שלנו הוא סתם חור עלוב. ותגידי לי את האמת — את מי במשק, בכלל, מעניינת הסנדלריה, הא?"

כזבים לילקוט

„אני יודעת?" השבתי.

„אם ככה," אמר, „הרי לא חשוב בכלל אם יש סנדלר או אין סנדלר."

„באמת נכון," אמרתי.

„אז אם ככה," סיכם, „למי איכפת אם אלך לישון?"

מתוך בקיבוץ

שיעור לדוגמה

ינוקא היה מ"מ לדוגמה, תמיד דגל בשיטה של דוגמה אישית. בשיעור על טיהור בית, לימד את המחלקה כי אחרי שזורקים רימון לבית יש מיד להיצמד לקיר כדי להימנע מפגעי רסי־סים. אחר כך יצא עם החברה לשטח כדי להדגים את התורה הלכה למעשה.

חיפשו בית ולא מצאו. הלכו, הלכו, הלכו כדי למצוא בית הזקוק לטיהור — ולא מצאו. בסוף מצאו איזה אוהל ישן עומד בשטח. ינוקא גיגב להדגים — הוא זרק רימון לתוך האוהל, ומיד נצמד ליריעה.

סופה של אחת רכה וענוגה

היא היתה נהדרת,
שפעה זיו ותפארת.
צבעה הלבנבן
כאילו רז צפן,
ויופיה כה גירה —
ענוגה, יפה, יחירה.

אינסטינקטיבית תפסתיה
וברוב כוח לחצתיה.
ישותה בי נסכה
שלווה וחמימות.
ודימיתי כי סחה:
„חי התמימות."

אך
לחצתיה כל כך,
שבידי נמעכה.
הביצה היתה רכה —
החלפתיה בשלוקה.

נחום לוי, גבעתיים

הערות־שוליים

איך קוראים למשה דיין עסקני מפא"י, שדרשו מבן־גוריון לאסור עליו את הדיבור?...

●

. . . משה דיינו.

★ ★ ★

מדוע פרץ המשבר האחרון בממשלה?...

●

. . . מפני שהשר בר־יהודה ביקש את הסמכות לקבוע מי הוא בר יהודי.

★ ★ ★

נאום־ההסתייגות של ח"כ יזהר הררי בכנסת, יצר רק משבר זוטא בקואליציה...

●

. . . הררי הוליד עכבר.

★ ★ ★

עקב המחסור במים המאיים על תל־אביב, הועלתה הדרישה...

●

. . . מים מים בשעון.

„את מודך שכ ציירים? מעניין! ואצל מי את עובדת?"

סקר לסופשבוע!

תקציר נאומי השבוע

„עד אחרית הימים תזכור ההיסטוריה היהודית את אורחנו הדגול, מר מוריס לה־פונטיין, חסיד אומות העולם," קרא אתמול מר שמעון פרס, מנהל משרד הבטחון, בזבח פלמ"חאי אופייני שנערך על גגו של מלון דן, בהשתתפותם של האורח הנערץ, מירה אברך, ריקה זראי ודויד בן־גוריון. מר לה־פונטיין, בעל בית־המלון ליברטה בפאריס, אירח כידוע את מר פרס בימים הרי־הגורל ערב מיבצע־סיני, ובזאת תרם תרומה שאין להעריכה להצלחת מיבצע היסטורי זה.

למר לה־פונטיין נילוו כמה פקידים בכירים לשעבר בממשלת צרפת, שסול־קו מתפקידיהם עם עלית הגנרל דה־גול, דבר שלא יפריע במאומה ליחסי הידידות האמיצים, ההולכים ומתהדקים, בין צרפת וישראל. בדברי תשובתו הגר־גשים העלה מר לה־פונטיין על נס את מר פרס, שנתן לו את ההזדמנות לראות במו עיניו את מדינת ישראל ולחזות כאן בשלוש הצגות בכורה של להקות־קאבארט צרפתיות. „מעולם לא היה לי זמן לראות אותן בפאריס," הודה האורח הדגול, כשדמעות של התרגשות בעיניו.

★ ★ ★

„שלוש משימות עומדות בפני האומה בעשור הבא: הקמת מושבה של מדינת־ישראל על הירח, ניצול האנרגיה של המאדים להתפלת מי הים בנגב, וייצור פצצה מימנית אדירה שתרסן את אמרי־קה, רוסיה ותשכין שלום־קבע בעולם!" במלים אלה פנה אתמול ראש הממשלה ושר הבטחון, מר ד. בן־גוריון, אל פעילי המנבית היהודית המאוחדת בקאמצ'אט־קה־החדשה, במדינת פלורידה, בפסיבה שנערכה לכבודם בירושלים.

ראש־הממשלה גילה כי מדעני מכון וייצמן כבר עסוקים בעריכת סקר ממצה לתיכנון כל שלוש המשימות, וקרא ל־פעילי המנבית להניבר את מאמציהם ל־ניום האמצעים הכספיים הדרושים. ה־פעילים חתמו בו במקום על צ'יק בסך 500 דולאר. אחר כך חזו בתצוגת אופנה מטעם חברת „משכית", שכללה את ה־בוש המוצע לכובשי־החלל הישראליים, בסנגון הבית השני.

★ ★ ★

„הדור הצעיר בישראל מתחלק לשני סוגים: 95%, ובכללם בני עדות המזרח, שאינם מוכנים ואינם מסוגלים לצאת לשליחות בחוץ־לארץ, ו־5% בני ההת־ישבות העובדת, הנחלצים לשליחות ב־התלהבות חלוצית כזאת שאי־אפשר לעצור אותם בישראל," אמר אתמול אלוף משה דיין בהרצאה לפני תלמידי בית־הספר העממי בנהלל. האלוף תבע להע־לות את המתח החלוצי גם בשאר שכבות הנוער ולגרום לכך שכל הנוער הישראלי יצא לשליחות בחוץ־לארץ, כדי שכל הנוער היהודי בעולם יבוא לישראל.

כן תבע האלוף לייעל את סדרי הגשת־התה במשרדי ההסתדרות, אפילו אם יגרום הדבר לפיטורי מאות מגישי־תה והחלפתם במכונות אוטומטיות. כפי שנמסר, גרמו דברים אלה לתסיסה רבה בחוגי ההסתדרות, ואין זה מן הנמנע כי תוגשנה לכנסת שלוש הצעות לסדר־היום מטעם סיעות השמאל. הפרוגרסיבים כבר הודיעו כי נתנו הוראות לחבריהם בכנסת לצאת בשעת ההצבעה לחדרי השרות, מאחר שלדעתם השמעת דיעות כה מהפכניות מפי אלופים בשרות סעיל מסכנת את עצם המבנה של הדמוקרטיה בישראל.

פינתו של דב זקן

רק בלי שאננות, בבקשה...

ח **ברי קיבוץ בנגב** יכולים כבר לדבר בטלפון עם כמעט כל העולם. האין זה עצום? אלא שבחוגים מסויימים בממ־שלה מוהירים אותם משאננות. בל יחשבו כי זה עלול להיות סימן שבשנים הקרובות כבר יהיו להם גם מים לרחצה יומ־יומית!

★ ★ ★

ל **כל אחד** צרות משלו. ויש ודברים פשוטים, אפילו טובים, נהפכים לצרות. כך, למשל, ידיד אחד שלנו, עם זכרונו הטוב. הוא עמוס אסוציאציות המסכן... אינו סובל בחורות עם מטפחות על הראש כי זה מזכיר לו נשי איכרים בשוק הירקות בחוץ־לארץ; אינו סובל דג מלוח כי זה מזכיר לו את הים, ואינו סובל את הים כי הוא מזכיר לו אניות, ואינו סובל אניות כי הן מזכירות לו את מחלת־הים.

פגשנוהו לא מזמן ושאלנו לשלומו. ענה בחיוב: שלומו טוב מאד. שאלנו מה הסיבה. ואז קדרו פניו לפתע. שאלנו אותו האם שגינו, האם שאלתנו הזכירה לו משהו בלתי־נעים. הסתבר שכן: זה הזכיר לו את מס־ההכנסה.

★ ★ ★

ז **וג עזרה לאומבום.** היא מתיישבת, הוא קונה כרטיס. גומר לקנות, מצטרף אליה ורוצה לשבת. אלא שהמקום אשר נותר נראה לו צר מדי. מביט בה ומהסס. „האם אתה רוצה שאזוז קצת?" שואלת היא.

„לא חשוב," משיב הג'נטלמן, „אוכל לדחוף אותך הצידה."

★ ★ ★

מ **וברים בשוק,** תודה לאל, עוף שחוט ומרוט. אמנם זה קצת ביזקר, אך עקרות הבית אומרות: „כדאי. זה שוה." ואני, עבדכם, המכבד מאד עקרות בית, רק שאלה אחת בפי: כמה שוה בעל סחוט ומרוט? ועד היכן כדאי?

★ ★ ★

ק **פדנות היא** תכונה חשובה מאד. ותראו בעצמכם: זוג צעיר הולך בחיבוק אינטימי. היא לוחשת לו: „מותק!" „תודה," עונה הוא, „אבל תגידי זאת קצת יותר ברגש!" „מממממותק," לוחשת היא.

„זה כבר כמעט טוב. תגידי עוד פעם!"

„נודניק!" רוקעת היא ברגליה, בחוסר כל הגיון.

★ ★ ★

ב **אשר נתבשרנו** כי יוזילו את החשמל הביתי, היינו עצובים מאד — בשום אופן לא יכולנו לנחש מה יתייקר במקומו. כעת הוקל לנו. לפחות דאגה אחת נפלה מעל לבנו: לא יוזילו את החשמל הביתי.